

PARAULA I VIDA

Maria, la Mare Assumpta, ens ve a trobar

El proper dimarts dia 15 celebrarem amb molta alegria la gran solemnitat de l'Assumpció de la Verge Maria en cos i ànima al cel. El misteri de la resurrecció del seu Fill, que serà la nostra, ja s'ha realitzat plenament en Aquella que Déu creà Immaculada. I per això l'Assumpta és gloriosa promesa del que Déu vol fer en tots i cadascun dels homes i les dones. Festa gran d'esperança a tota l'Església i festa major a moltíssims dels nostres pobles, perquè a tots protegeix la nostra Mare del Cel. La festa de Santa Maria ens porta a donar gràcies per tants i tants **Santuaris de la Mare de Déu** que hi ha al nostre Bisbat, tots ells ben estimats: Núria i Meritxell, les patrones, i també les altres advocacions fervoroses de les Peces, Boscalt, la Trobada, Segars, Bell-lloc, Mijaran, Montgarri, les Neus, Ribera, Valdeflors, Àneu, de la Posa, de Fa, Bellvís, Caregue, Ares, Salgar, Bellvià, del Puig, de l'Horta, Guardiola, Montalegre, les Esplugues, del Pla, Refet, Almatà i Miracle, Les Avellanes, les Sogues, Socors, Sagristia, Urgell, Remei, Canòlich, Bastanist, Talló, i tantes al-

tres advocacions estimades. Arreu brilla la protecció de la Mare de Déu, que vol mostrar la seva estima pels seus fills, tots els homes i les dones d'aquesta terra, i especialment els més humils, els pobres i tots els qui sofreixen en el cos i en l'esperit.

Sigui a l'agost amb l'Assumpció, sigui al setembre amb la Nativitat de la Verge Maria, la nostra Mare del cel continua atraient multituds de pelegrins, amb les seves intencions i les pròpies necessitats. Ella ens empeny a una conversió de cor i a una millora en la nostra fe i el nostre amor. Cal valorar molt tot l'esforç i l'entrega dels qui al llarg de l'any preparen pelegrinatges, mantenen els santuaris, les ermites i els altars endreçats i acollidors. Molts voluntaris i majorales fan durant l'any una bella tasca de servei i d'acollida espiritual, tenint cura de les capelles dedicades a la Mare de Déu. Ella els ho tindrà en compte i els recordarà davant Déu, com dolçament li ho reclama la pregària famosa de Sant Bernat (s. XII): «*Recordeu-vos, oh piadosíssima Verge Maria, que mai no s'ha sentit dir que ningú que hagi implorat la vostra assistència i reclamat el vostre*

auxili, hagi estat abandonat de vós. Animat amb aquesta confiança, a vós recorro, oh Mare, Verge de les verges; i encara que gemint sota el pes dels meus pecats, m'atreveixo a comparèixer davant la vostra presència sobirana. No desoïu, oh Mare de Déu, les meves súpliques; escolteu-les i acolliu-les favorablement. Amén.»

La Mare de Déu Assumpta ens anima a «*cercar allò que és de dalt, on hi ha el Crist... a posar el cor en allò que és de dalt, no en allò que és de la terra*» (Col 3,1-2). Maria sempre ens adreça cap al seu Fill i ens acostua suaument a «la veritat» revelada en el Crist. Veritat sobre Déu, sobre un mateix, sobre el que té més valor, i que és l'únic necessari...

Elevem pregàries a Maria en aquestes festes de la seva Assumpció, acostem-nos a algun dels seus santuaris amb devoció filial, encenguem algun llantió en honor de la nostra Mare, que ens recordi que Ella és la nostra llum en el camí de la vida, i sobretot, estimem com Ella, amb compromís i humilitat.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de l'Assumpció de Maria

La solemnitat de Santa Maria Assumpta —que se celebra el 15 d'agost des de fa segles— és la festa principal de la Catedral de Santa Maria i de moltes esglésies sota l'advocació de la Mare de Déu a la diòcesi.

La imatge a la Catedral de Santa Maria d'Urgell ens mostra una dona dolça, amb el signe de la flor de llis en una mà i amb l'altre acollint el seu fill a la falda.

La festa ens porta a pregar-li i confiar en la seva bondat de Mare. Com ens diu la litúrgia, Maria és figura de l'Església que un dia serà glorificada i és consol i esperança del seu poble, pelegrí a la Terra. El dia de l'Assumpció de la Mare de Déu se celebra en consideració de la seva Assumpció en cos i ànima als cels, fet que des de 1950 és dogma de fe, proclamat pel Papa Pius XII.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Per la vida amb els ulls oberts

Té seixanta-nou anys. Treballava en un centre assistencial per a persones amb problemes mentals. Trobava temps per anar a fer un voluntariat a un centre que acull persones amb serioses dificultats i hi segueix anant després de la jubilació, amb més dedicació encara. Hi ha afegit la col·laboració en uns menjadors per a persones necessitades. Sempre és a punt per ajudar a qui ho necessita, disposat a escoltar amb discreció i amb un somriure acollidor. Home de fe profunda, treballada i provada. La vida en la infantesa i joven-

tut —pobresa, emigració...— no li ha estat fàcil i ha esdevingut creu i prova. «Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, el teu servei i la teva constància. Sé que ara les teves obres són més nombroses que abans» (Ap2,19).

Com ell, altres persones han viscut situacions semblants i, amb temps de prova o sense, amb dolor o joia, o amb ambdós, han donat una resposta d'amor i servei per amor a Déu i al proïsme. Són persones que van per la vida amb els ulls oberts, que saben descobrir la solitud, el desànim, l'abandonament, el dolor, la pobresa, la

por, el menyspreu... en les persones; i, en les situacions col·lectives, hi copen la injustícia, la misèria, la manca de llibertat, la insolidaritat, l'opressió... Troben l'auxili en Déu Pare. Se senten estimats per Ell i, al seu torn, l'estimen en la intimitat de la pregària o en el lliurament als germans, que també és lliurament generós al Pare. «Déu no és injust i per això no oblidarà tot el que heu fet, és a dir, l'amor que heu mostrat per causa del seu nom, posant-vos al servei del poble sant, en el passat i en el present» (He 6,10).

La seva vida és pelegrinatge per la terra, amb una unió especial, molt humil, amb Déu en la pregària assídua i confiada. Buscar Déu, trobar-lo en el silenci i en la pregària: així esdevé company de camí, silent però present, que mena al testimoniatge de les obres, amb lloança agraïda. Aquesta presència esdevé la clau de la vida, del servei i de la pregària que el vivifica. «El qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

María, la Madre Asunta, nos viene al encuentro

El próximo martes día 15 celebraremos con mucha alegría la gran solemnidad de la Asunción de la Virgen María en cuerpo y alma al cielo. El misterio de la resurrección de su Hijo, que será la nuestra, ya se ha realizado plenamente en Aquella que Dios creó Inmaculada. Y por eso la Asunta es gloriosa promesa de lo que Dios quiere hacer en todos y cada uno de los hombres y las mujeres. Fiesta grande de esperanza en toda la Iglesia y fiesta mayor en muchísimos de nuestros pueblos, porque a todos protege nuestra Madre del Cielo. La fiesta de Santa María nos lleva a dar gracias por tantos y tantos Santuarios de la Virgen que existen en nuestra Diócesis, todos ellos muy queridos: Nuria y Meritxell, las patronas, y también las otras advocaciones fervorosas de Les Peces, Boscalt, la Trobada, Segars, Bell-lloc, Mijaran, Montgarri, les Neus, Ribera, Valldeflors, Àneu, de la Posa, de Fa, Bellví, Caregue, Ares, Salgar, Bellvià, del Puig, de l'Horta, Guardiola, Montalegre, les Esplugues, del Pla, Refet, Almatà i Miracle, Les Avellanes, les Sogues, Socors, Sagristia, Urgell, Remei, Canòlich, Bastanist, Talló, y tantas otras advocaciones muy queridas. En todas partes brilla la protección de la Virgen, que quiere mostrar su aprecio por sus hijos, por todos los hombres y mujeres de esta tierra, y especialmente los más humildes, los pobres y todos los que sufren en el cuerpo y en el espíritu.

Sea en agosto con la Asunción, sea en septiembre con la Natividad de la Virgen María, nuestra Madre del cielo sigue atrayendo multitudes de peregrinos, con sus intenciones y sus propias necesidades. Ella nos empuja a una conversión de corazón y a una mejora en nuestra fe y nuestro amor. Hay que valorar mucho todo el esfuerzo y la entrega de quienes a lo largo del año preparan peregrinaciones, mantienen los santuarios, las ermitas y los altares ordenados y acogedores. Muchos voluntarios y mayorales realizan durante el año una hermosa tarea de servicio y de acogida espiritual, cuidando de las capillas dedicadas a la Virgen. Ella se lo tendrá en cuenta y los recordará ante Dios, como dulcemente se lo reclama la oración famosa de San Bernardo (s. XII): «Acordaos, oh piadosísima Virgen María, que jamás se ha oído decir que nadie que haya implorado tu asistencia y reclamado tu auxilio, haya sido abandonado de vos. Animado con esta confianza, a vos acudo, oh Madre, Virgen de las vírgenes; y aunque gimiendo bajo el peso de mis pecados, me atrevo a comparecer ante vuestra presencia soberana. No guardo, oh Virgen, mis súplicas; escuchadlas y acogedlas favorablemente. Amén.»

La Virgen Asunta nos anima a «*buscar lo que es de arriba, donde está Cristo... a poner el corazón en las cosas de arriba, no en las de la tierra*» (Col 3,1-2). María siempre nos dirige hacia su Hijo y nos acerca suavemente a «la verdad» revelada en Cristo. Verdad sobre Dios, sobre uno mismo, sobre lo que tiene más valor, y que es lo único necesario...

Elevemos oraciones a María en estas fiestas de su Asunción, acerquémonos a alguno de sus santuarios con devoción filial, prendamos alguna vela en honor de nuestra Madre, que nos recuerde que Ella es nuestra luz en el camino de la vida, y sobre todo, amemos como Ella, con compromiso y humildad.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Santuaris marians de la D

Catedral de Santa Maria d'Urgell

La solemnidad de Santa Maria Assumpta —el 15 d'agost— és la festa principal de la Catedral de La Seu d'Urgell que ha estat dedicada a Santa Maria des dels seus orígens, quan va ser construïda per ordre de l'emperador franc Lluís el Pietós, i consagrada vers l'any 839. Com a església mare de la Diòcesi acull les celebracions centrals de la vida diocesana. L'actual temple fou enllestit el s. XII i és un exemplar únic a Catalunya de construcció romànica. Ha estat testimoni del que cada generació de cristians urgellencs han viscut en el seu encontre amb Déu, i l'adoració al seu Sant Nom, cercant alhora la felicitat, la pau i l'amor que vénen de Déu, com a resposta als grans interrogants de l'existència.

El primer temple va ser consagrat pel Bisbe Sisebut el dia de Tots Sants, en un acte solemne que va aplegar la clerecia i els Comptes d'Urgell i Cerdanya, de Barcelona i Girona, i els fidels de l'entorn. Aquella acta, guardada en l'Arxiu Capitular es considera la primera «Carta geogràfica del Pirineu», ja que fa una detallada llista de pagus i llocs de l'Alt Urgell, Andorra i Solsona, Cerdanya, Berguedà, Pallars i Ribagorça. La Catedral és un temple de gran bellesa i simplicitat de línies, d'influència italiana. En l'interior de l'absis central, entre mitges columnes i arcuacions llombardes, amb les finestres ben decorades hi ha la

imatge romànica de Santa Maria d'Urgell, invocada i venerada, que ens regala el seu Fill enjogassat, que sempre ens ofereix l'Evangeli i ens beneeix abundantment. El claustre annex és un xic posterior al temple i el disseny dels capitells són d'una gran bellesa expressiva fets d'una mateixa escola, juntament amb dels de la porta d'entrada, i de l'interior del temple: sembla que la de Sant Miquel de Cuixà. En el Museu adjacent s'hi poden admirar els tresors patrimonials de la Diòcesi.

La diada de Santa Maria Assumpta també se celebra, però, en altres santuaris i esglésies amb gran tradició i devoció a la Mare de Déu en la nostra Diòcesi. Avui fem un breu recorregut per algunes d'elles: Santa Maria del Cap d'Aran, Santa Maria d'Arboló, Santa Maria d'Àneu, Santa Maria de Talló.

Santa Maria de Cap d'Aran

Santa Maria de Cap d'Aran és una església situada a 1.350 metres d'altitud, al lloc conegut com Cap d'Aran, un petit nucli de població molt a la vora de Tredòs, a la Vall d'Aran.

La trobarem dessota de Vaquèira, enmig de la bosquíria. Es va construir entre els s. XI i XIII per vene-

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'esperança cristiana: Una esperança fonamentada en la paraula

L'apòstol Pau ens està ajudant a comprendre millor en què consisteix l'esperança cristiana. L'Apòstol ens ajuda acostant-la a dues actituds molt importants per a la nostra vida i la nostra experiència de fe: «la constància» i el «consol»

La constància podríem definir-la també com a paciència: és la capacitat de suportar, portar sobre les espatlles (suportar), de romandre fidels fins i tot quan el pes sembla que es fa massa gran, insostenible, i tindrem la temptació de jutjar negativament i d'abandonar-ho tot i tothom. El consol, en canvi, és la gràcia de saber percebre i mostrar en cada situació, fins i tot en les que estan més marcades per la desil·lusió i el so-

friment, la presència i l'acció compassiva de Déu. Ara sant Pau ens recorda que la constància i el consol ens són transmesos de manera particular per les Escriptures, és a dir, per la Bíblia. Efectivament la Paraula de Déu, en primer lloc, ens porta a adreçar la mirada a Jesús, a conèixer-lo millor i a atènyer-nos a ell, a semblar-nos cada vegada més a ell. En segon lloc, la Paraula ens revela que el Senyor és veritablement el «Déu, de qui provenen la constància i el consol», que roman sempre fidel al seu amor per nosaltres, és a dir, que és constant en l'amor amb nosaltres, no es cansa d'estimar-nos! És constant: sempre ens estima! I cuida de nosaltres guarint les nostres ferides amb la certe-

sa de la seva bondat i de la seva misericòrdia, és a dir, ens consola. No es cansa mai de consolarnos.

Mai no agraiem suficientment a Déu el do de la seva Paraula, que es fa present en les Escriptures. I és allí on el Pare de nostre Senyor Jesucrist es revela com el «Déu de qui provenen la constància i el consol».

I és allí on ens fem conscients que la nostra esperança no es fonamenta sobre les nostres capacitats i sobre les nostres forces, sinó sobre el suport de Déu i la fidelitat del seu amor, és a dir, sobre la força i el consol de Déu.

(Dimecres, 22 de març de 2017.)

Òcesi, un lloc de pelegrinatge a l'estiu

rar una Mare de Déu trobada, segons la llegenda, en una petita cripta situada sota el presbiteri. Sorprenen al pelegrí l'edifici: és de grans dimensions i això contrasta amb la modèstia del caseriu de Cap d'Aran proper i amb el reduït volum de població que havia tingut històricament Tredòs.

La veneració que a la Vall d'Aran es té a la Mare de Déu de Cap d'Aran és molt important i, per temps, aquest va ser un potent centre religiós que va esdevenir santuari marià, el més remarcable del tram superior de la Vall d'Aran. En el s. XIV tenia independència de la parròquia de Tredòs, però a finals de l'Edat Mitjana el santuari degué perdre importància i va passar a tenir funcions parroquials, entre elles la de cementiri. L'any 2014 s'hi van descobrir els fragments d'un retaule-tabernacle d'època gòtica: un tipus de moble litúrgic ben conegut a Europa però de la qual han pervingut escassos exemples a la Península Ibèrica. S'ha constatat a més, que la talla en fusta que hi havia originalment al mig, es conserva al Museu d'Art Nacional de Catalunya.

L'ermita de la Mare de Déu d'Arboló

L'ermita de la Mare de Déu d'Arboló és una capella de Soriguera, a la comarca del Pallars Sobirà. Pertany al poble d'Arcalís. Es troba molt a la vora de l'antiga partió de termes entre Arcalís i Gerri de la Sal, dominant, des d'un alt espadat de pedra, la riba esquerra del riu Noguera Pallaresa, en un lloc conegut com a Congost d'Arboló. Aquest és un dels indrets del Pallars documentats des de més antic. Al costat de l'actual ermita romànica s'hi alçava un castell (castro Erbolone) que és esmentat en un document de l'any 817.

L'església d'Arboló fou possessió de Gerri des dels inicis al s. IX fins a un moment indeterminat, però a principis del s. XIV ja no consta entre les seves pertinences. La devoció ha estat sempre molt important i el primer diumenge de maig s'hi fa un

aplec amb molts fidels, encara que només s'hi pot accedir a peu. És possible fer-ho pel Camí d'Arcalís a Arboló, que surt des del poble d'Arcalís cap a la riba esquerra de la Noguera Pallaresa, o bé des de l'aparcament de la carretera N-260, travessant el riu pel Pont d'Arboló.

És un edifici d'una sola nau, de planta rectangular, cobert amb volta de canó. Una de les singularitats d'Arboló és la tipologia dels seus paraments, en què l'aparell és fet amb carreus de mides mitjanes, molt ben escairats i polits, que es disposen molt ben encaixats en perfectes filades horitzontals. És això, i també alguna de les solucions ornamentals de l'edifici, com el guardapols, els ulls de bou o la mateixa selecció del cromatisme dels carreus, que el situa en el romànic llombard, amb una datació ja de finals del s. XII o fins i tot de principis del s. XIII.

Santa Maria d'Àneu

Santa Maria d'Àneu és un antic monestir situat a prop del poble d'Escalarre en el terme municipal de la Guingueta d'Àneu, a la comarca del Pallars Sobirà. El veiem a la riba esquerra de la Noguera Pallaresa, enmig de prats, en el Pla de Salito. Al costat mateix hi ha la Casa de Santa Maria, que és el que queda de les dependències de l'antic monestir.

La seva existència es documenta en l'Acta de Consagració de la Catedral d'Urgell, tot i que el seu origen va ser un monestir visigòtic dedicat a Sta. Deodata, i fins a finals del s. X, estigué dedicat a St. Pere.

Al s. XI va estar sota protecció dels Comptes del Pallars i s'hi va construir un monestir benedictí que el 1216 va passar a ser canònica de l'orde dels agustinians. Al s. XVIII s'arribà a la seva extinció com a convent. Va passar a formar part del deganat d'Àneu i es va convertir en un centre de pelegrinatge de tota la regió, que s'hi troba el primer de maig.

Actualment, el santuari està dedicat a la Mare de Déu d'Àneu, i la imatge que es pot veure és una reproducció de l'original del s. XIII, que va ser cremada en la guerra del 36.

El temple va ser restaurat el 2014. Destaquen les pintures murals del presbiteri, que es conserven en el Museu Nacional d'Art de Catalunya. El tema central, força deteriorat, estava dedicat a l'Epifania i a l'Adoració dels Reis Mags. Hi ha, en molt bon estat, una sèrie de serafins amb ales plenes d'ulls (que simbolitzaven la vigilància). Estan envoltats per lletres del *Sanctus*, que apareixen tres vegades repetides, i una representació de les visions d'Isaïes i Ezequiel. Són pintures atribuïdes al Mestre de Pedret.

Santa Maria de Talló

Santa Maria de Talló és un temple situat al poble de Talló, molt a prop de Bellver de la Cerdanya. Ha estat un assentament vinculat amb l'espai sagrat des de molt antic, ja que hi ha documentada una important necròpolis des del s. V i ja al s. X es documenta com el lloc de culte més important de la vall.

Existia com canònica ja l'any 891. A l'Acta de Consagració de Santa Maria d'Urgell al s. IX, és anomenada en primer lloc i fent esment de les esglésies i pobles que li pertanyien.

La Cerdanya va formar sempre un pagus o demarcació del bisbat d'Urgell, i Talló encapçala la llista de parròquies de la Cerdanya, en l'Acta de Consagració de La Seu d'Urgell. Hi havia residit l'Ardiaca de la Cerdanya, dignitat canònica de La Seu d'Urgell. Actualment, el Santuari, que ho és des de 1842, està dedicat a la Mare de Déu del Talló, i conserva la imatge del s. XIII. Hi ha molta devoció i s'hi fa un aplec anual. És conegut com *la catedral de la Cerdanya*, i havia estat residència d'estiu dels bisbes d'Urgell.

Pel que fa a la construcció hi ha detalls importants: els contraforts exteriors de la nau són poc comuns, amb forma de semicolumna. Sobre la porta d'accés, que conserva la ferramenta romànica original, hi ha dues finestres que emmarquen un òcul central. L'absis, del s. XI, està decorat amb arcuacions llombardes i el campanar és del s. XVII. És Bé d'Interès Cultural des del 1993.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,22-27]. Sant Maximilià Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dimarts [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / Sl 44 / 1C 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Dimecres [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

17. ■ Dijous [Js 3,7-10a.11.13-17 / Sl 113 / Mt 18,21-19,1]. Santa Beatriu de Silva, verge franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.

18. ■ Divendres [Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Manés de Guzmán, prevere dominicà, germà de sant Domènec; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. ■ Dissabte [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prevere, fundador Eudistes; sant Magí (s. III), màrtir, ermita a Brufaganya (Conca de Bar-

berà); sant Ezequiel Moreno Díaz, bisbe.

20. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56,1.6-7 / Sl 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

Diuenge XIX de durant l'any

COMENTARI

En el so d'un vent suau hi era el Senyor

La fenícia Jezabel, esposa del rei Acab d'Israel, persegueix a mort Elies, l'únic profeta del Senyor que queda. Llavors Elies tingué por i fugí per salvar la vida.

Fugint arribà a la muntanya de Déu i passà la nit en una cova, on rebé l'avís: Estigue't dret que hi passaré Jo.

Però alerta!: el Senyor no hi era en la ventada ni en el terratrèmol ni en el foc; sinó en el so d'un vent suau.

Els cp. 9-11 de Rom responen a una qüestió: «quin lloc ocupa Israel dins el designi de Déu?». Si Déu no és fidel a la Promesa feta als Pares i ara rebutja Israel, com podem creure l'anunci de Justícia divina fet per Crist?

Pel bé dels germans del meu llinatge jo mateix desitjaria ser proscrit del Crist: clam cru que busca la credibilitat de la posició de Pau en el seu cant de lloança a Crist, que és Déu per damunt de tot.

A la Bíblia el mar és símbol del «mal». Per això a la visió final d'Ap 21,1 el vident veu un cel nou i una terra nova on de mar ja no n'hi havia.

A l'evangeli Jesús caminà sobre l'aigua mostrant ser Déu: només Déu camina sobre les aigües (Job 9,8b):

—els deixebles s'esveraren pensant que era un fantasma: reacció idèntica a quan se'ls hi apareix el Ressuscitat (Lc 24,37).

—Pere es posà a caminar sobre l'aigua: el deixeble camina sobre l'aigua del mal quan viu atent a Jesús; però s'hi enfonsa quan es fixa més en el vent contrari de les dificultats.

«L'Església existeix per a evangelitzar» (EN 14) testimoniant Crist *enmig les ones* sense esperar circumstàncies fàcils. Si fixem l'atenció en les circumstàncies més que en Jesús, ens hi enfonsarem.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigues-te a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.»

Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de los Reyes

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarques y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantarán a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se les acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?». En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios.»